

РЕШЕНИЕ

№ 6194

гр. София, 09.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6802** по описа за **2020** година докладвано от съдия Любка Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. (Д „ИТ“-С.) против Решение от 30.03.2020 г., постановено по НАХД № 3092 по описа за 2019 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 20 състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 22-005535/24.01.2019 г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. за налагане на [фирма] на имуществена санкция в размер на 3 000 лева на основание чл. 416, ал. 5 от КТ във вр. с чл. 415, ал.1 от Кодекса на труда (КТ).

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност и незаконосъобразност на съдебното решение, като постановено в противоречие с материалния закон и при съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Иска се от съда да отмени процесното решение и да потвърди НП като законосъобразно и правилно. Алтернативно моли решението да бъде обезсилено и да се върне на СРС за ново разглеждане от друг съдебен състав.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. М., който поддържа жалбата. Моли решението на СРС да бъде отменено.

Ответникът – [фирма], редовно призован, не се представлява в съдебно

заседание и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

В производството пред СРС е установено, че на 03.08.2018 г. П. Д. Т. подал сигнал до Д „ИТ“-С., че [фирма] като работодател не изплаща трудовите възнаграждения на работниците си, заради което те напускат. По повод този сигнал инспектори при Д „ИТ“ С. извършили проверка на 15.08.2018 г. и 29.08.2018 г. на [фирма] по спазване на трудовото законодателство, за което бил съставен на 29.08.2018 г. протокол за извършена проверка, екземпляр от който бил получен от представител на дружеството на посочената дата. В протокола били вписани установените при проверка на документите нарушения, за които били дадени и съответни предписания със срок на изпълнение. В т.6 от протокола като нарушение било отразено, че [фирма], в качеството си на работодател, не е изплатил начислено във ведомостта за месец юни 2018 г. трудово възнаграждение на: Д. Е. И. - в размер на 267,36 лв., П. Д. Т. - в размер на 267,38 лв., К. Д. Г. - в размер на 398,11 лв., И. Б. Г. - в размер на 1 060,60 лв., М. М. К. - в размер на 1 087,89 лв., Г. А. Й. - в размер на 470,74 лв., съгласно чл.128,т.2 от Кодекса на труда, като в т.6 от предписанията било посочено, че [фирма], в качеството си на работодател, не изплатил начисленото във ведомостта за месец юни 2018 г. трудово възнаграждение на: Д. Е. И. - в размер на 267,36 лв., П. Д. Т. - в размер на 267,38 лв., К. Д. Г. - в размер на 398,11 лв., И. Б. Г. - в размер на 1 060,60 лв., М. М. К. - в размер на 1 087,89 лв., Г. А. Й. - в размер на 470,74 лв., съгласно чл.128,т.2 от Кодекса на труда, за което бил даден срок до 28.09.2018 г. На 18.11.2018 г. в Д „ИТ“-С. бил подаден нов сигнал от П. Д. Т., че до 14.11.2018 г. той и колегите му не са получили от [фирма] трудовите си възнаграждения, срокът за което е изтекъл на 28.09.2018 г. Във връзка с него на 10.12.2018 г. е била извършена последваща проверка на представените документи, за което бил съставен на 10.12.2018 г. протокол, екземпляр от който бил получен от представител на дружеството на посочената дата. В протокола било вписано, че [фирма], в качеството си на работодател, не е изпълнил даденото, на основание чл.404,ал.1,т.1,т.12 от Кодекса на труда, с Протокол за извършена проверка на Д „ИТ“-С. с изх. № ПР 1827946/29.08.2018 г., задължително предписание под № 6 - да плати начислено във ведомостта за месец юни 2018 г. трудово възнаграждение на: Д. Е. И. - в размер на 267,36 лв., П. Д. Т. - в размер на 267,38 лв., К. Д. Г. - в размер на 398,11 лв., И. Б. Г. - в размер на 1 060,60 лв., М. М. К. - в размер на 1 087,89 лв., Г. А. Й. - в размер на 470,74 лв., съгласно чл.128,т.2 от Кодекса на труда, срокът за което е изтекъл на 28.09.2018 г. Било отразено и че на 10.12.2018 г. в Д „ИТ“-С. упълномощен представител на дружеството представил документи, удостоверяващи, че предписанието не е изпълнено по отношение на К. Д. Г. и Г. А. Й., без да е посочено кога се е случило

това.

С оглед на това на 18.12.2018 г. на [фирма] бил съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 22-005535/18.12.2018 г., въз основа на който впоследствие било издадено и процесното НП № 22-005535/24.01.2019 г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С., с което на основание чл.416, ал.5 във вр. с чл.415, ал.1 от КТ на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лв.

Въззивният съд е формирал решаващ извод за допуснато в хода на административнонаказателното производство съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като не е спазен преклузивния тримесечен срок по ЗАНН да бъде съставен АУАН. Посочено у още, че срокът на изпълнението на предписанието е бил до 28.09.2018 г., следователно нарушението е извършено на 29.09.2018 г., а не на 01.10.2018 г., както е посочено в НП.

Този правен извод на въззивния съд се споделя от настоящата инстанция. Работодателят е следвало да извърши предписаните му действия до 28.09.2018г. /петък, работен ден/. За дата на нарушението в НП неправилно е записано 01.10.2018 г., макар че 29.09.2018 г. и 30.09.2018 г. са неработни дни /събота и неделя/, т.е 01.10.2018 г. /понеделник/, е първият работен ден след изтичането на срока. Сроковете са от значение за определяне на точната дата на извършване на нарушението, тъй като за дата на нарушение, изразяващо се в бездействие, както е в случая, следва да се приеме датата, следваща срока, в който е трябвало да се предприеме действието.

Съгласно чл.84 ЗАНН при изчисляване на сроковете в административнонаказателното производство се прилагат разпоредбите на НПК. Чл. 183, ал.4 НПК определя, че когато последният ден на срока е неприсъствен, срокът изтича в първия следващ присъствен ден. В настоящия случай обаче, срокът е изтекъл в присъствен ден и датата на нарушението е определена неправилно от АНО.

На следващо място въззивният съд е приел, че в НП фактическите обстоятелства са отразени невярно във връзка с предписанието под № 6, че не е изпълнено по отношение на К. Д. Г. и Г. А. Й., а от отразеното в Протокола за последваща проверка от 10.12.2018 г. се установявало, че същото е изпълнено спрямо тези две лица, макар и след определения за това срок.

Административно-наказателната отговорност в конкретния случай е ангажирана на основание чл. 415, ал. 1 от КТ - за неизпълнение на задължително предписание на контролен орган. В случая макар да се касае за 6 служители, от страна на контролните органи е дадено едно общо предписание за изплащане на дължимото им възнаграждение за м. юни 2018 г., поради което неизпълнението на това предписание съставлява именно едно административно нарушение. Ето защо, неизплащането на дължимото възнаграждение дори и само на едно от лицата, посочени в предписанието, ще има за резултат нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ. В случая обаче, не може да се установи със сигурност има ли изобщо извършено нарушение, поради противоречието във фактическите констатации в административно наказателното производство.

Изложеното мотивира настоящата инстанция да потвърди решението на СРС като правилно и законосъобразно.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. II и чл. 222, ал. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, VI

касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 30.03.2020 г., постановено по НАХД № 3092 по описа за 2019 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.